

Излиза седмично. Урежда редакционен комитет. Адресъ: редакция и администрация М. Бичъ. Броя 3 лв.

Настъпиха поститъ

Някои постятъ и безъ пости.
съ лукъ, солъ и хлѣбъ.

и затуй, поститъ за тѣхъ сж блажни
дни на бобъ и маслини.

А за някои благоутробия, малко постъ
не би билъ излишенъ . . .

И тѣ „постятъ“... съ черъ хайверъ,
пастърва и задморски фрукти.

Свети Тодоръ и българския конь.

СВ. ТОДОРЪ (къмъ бай Ганю) Много ти пукало кончето, чичо, какъ ще го припускашъ?

БАЙ ГАНЮ. Ехъ, Съ Тодоре, то отъ надбягване иде. Едва си носи наградитъ не видишъ ли? Аджамии чираци на този халъ го докараха. И при все туй комшиитъ казватъ, че пакъ можело да бяга. Убедете ги, че то и до крива пжтека не ще да стигне.

Културка България.

Не единъжъ сме имали случай да се възхищаваме отъ нашата култура, наивно и настоящи избликъ нѣма да бжде последенъ.

А най вече ние сме се удивлявали на вестникарската продуктивност на майка България. Азъ не зная страна, която процентно би ни конкурирала съ своята преса. У насъ средно се пада на всѣка улица — вестникъ, а на две — списание. Това е за количеството. А за качеството и да не говоримъ, Тамъ ние далечъ сме надминали и Маркъ Твенския редакторъ на земеделски вестникъ.

Ето на намирамъ се въ В. Търново. Може на града много работи на му липсватъ — водопроводи, улици, канализация и др. — както това е обикновено за всички наши гра-

дове, но отъ липса на „култура“, на духовна храна не страда. Тукъ се издаватъ нѣколко вестника „Свобода“, „Бждаще“, „Борба“ и пр. Въ проектъ биле още да се издадатъ органи на моринополската, турската и други махли. Предъ менъ е бр. 1 на „периодиченъ литературенъ листъ за култура, сатира, лирика — Свобода“. И чета на първа страница едно дълбокосмислено и логично съчинителство — вѣроятно шведовъръ на главния редакторъ:

„Тихи мждри небосклони скриха своите лжчи пакъ и надъ безпжтнитъ клони падна потайност и мракъ“.

Да да, и още какъ, и още какъ! Дано е тъй. Дано тия клони наистина да сж загубили своя пжтъ и да се отзоватъ надъ квадратната глава на негово редакторско невежество, та да прогонятъ отъ тамъ падналитъ потайност и мракъ!..

Разгъвамъ другъ вестникъ — „Бждаще“ бр. 17, г. V, излиза въ две страници. Първата страница е изпълнена съ собствени обявления

Тиквеници

(изъ отчета на единъ нар. представителъ).

Пристигна въ града ни варнен. народенъ представителъ драгиевистъ г. Владимиръ Поповъ и обходи селата отъ варненска околия.

Запитанъ: защо и съ каква важмисия е дошълъ, той отговори.

— Както ви е извѣстно, азъ употребихъ за пръвъ пжтъ въ полжитич. ни животъ думата Тиквеници въ камарата. А нали трѣбва да даваме отчетъ за нашата дейностъ, ето защо, азъ дойдохъ да обясня на моитъ избиратели думата Тиквеници и какъ да се боримъ съ тѣхъ. Едно нѣщо обаче, селянитъ въ варненско иматъ, както знаете, обичая да си правятъ предъ сирнитъ заговезни тиквеници (точноно вжтре съ тикви)

„И следъ като азъ имъ обяснихъ пакосната демагогия и фалшиво народовластничество на тиквеницитъ, тѣ намразиха и своитъ тиквеници, захвърлиха ги и не заговѣха хората.“

„Дадохъ ми обещание, че тѣ вече нѣма си готвятъ тиквеници, а нѣколко села решиха да не сеятъ и тикви. По таквъ начинъ ние ще изкоренимъ съвършено тиквеницитъ изъ нашия политически и стопански животъ.“

— рекламиране вестника, а втората страница съ дълбокомудрени съвети върху тоалета; какъ може да се приотви пудра, невинна помада, безопасно червило, омекчителенъ салунъ, царска есенция, ливанто, белило и пр.

Следъ прочитането му напразно търсихъ да узная дали това не е бележникъ за рецептитъ на нѣкой джерахъ — приготвителъ на разни мехлеми, подзаглавието му настоятелно искаше да ме убеди, че това е вестникъ за информация, политика, общественъ животъ и пр. А ако нашия общественъ животъ толкова е разрасълъ, че е възбудилъ интересъ дори къмъ приготвяването на невината помада и безопасното червило, не е ли това признакъ на една много напреднала култура? Нюшка.

Коста Кирковъ.

Виртуозъ-виолинистъ, по случай прощания му бенефисъ на 15 мартъ въ казино „Лондонъ“.

Кино Ранковъ

СЖБОТА и НЕДЕЛЯ
Трогателния любовенъ филмъ

ТАТЯНА

съ участието на
красавицата

Мия Май

Труповетъ въ Добруджанския кварталъ.

Страшната трагедия. Жестокостта на санитарният власти.

Въ Добруджанския кварталъ въ града ни тѣзи дни се разигра една страшна трагедия. Санитарният власти сж повели ужасна война съ своитѣ цариградски съперници по почистване на града и специално на Добруджанския кварталъ. Паднали сж жертва десетки мурджовци, чии-то трулове още лежатъ по сокаци-тѣ и свидетелствуватъ за безкрайната свирепостъ на властитѣ победители. Това свидетелствува за и жесто-костърдението на победителитѣ. Мо-лимъ, поне презъ пости се покажете християни и милостиви, та вдигнете труповетѣ!

Протеста на общарскитѣ калфи.

Като прочели общарскитѣ кал-фи въ миналия брой на в. М. Бичъ за бръснарскитѣ калфи и тѣхния представителъ въ филма „Лудостта на женитѣ“ изпратиха въ редакция-та ни протестъ, въ който зая-вяватъ, че героя въ тоя филмъ е билъ кундураджийски калфа, а не бръснарски. Даже калфата жбчоотъ общарница „Палма“ е билъ личенъ приятелъ на героя. Очакватъ се страшни събития. Двата еснафа сж на ножъ — не могатъ да подѣлятъ героя.

Щѣла да бжде пратена телегра-ма да запитатъ самия герой, та той да разреши въпроса.

Колоездачна разпра

Пролетътъ иде и Осмата Олим-пияда приближава. По този случай единъ голѣмъ брой колоездачи отъ колоездачното д-во въ града ни пов-дигнали въпроса за намазване вече колелетата, другата частъ се въз-противила, защото маслото било замръзнало. Повдига се цѣла буя, събира се народъ, намѣсва се по-лицията и войската, и ги разтър-ватъ. Надделѣли сж ония, които ис-кали да се мажатъ колелетата. Маза-нето почнало.

Английски капризъ. Нѣкой англи-чанинъ, Фичъ Моричъ поминалъ се на 20 май 1786 год. прибавилъ въ завещанието си: „Роднинитѣ ми да хвърлятъ тлснитѣ ми останки въ нѣкоя близка рѣка, и това на пукъ на жена ми, която се заканваше да шаникува върху гроба ми“.

СЕРЕНАДА

(разказъ)

Посвещава се на виртуоза г. К. Кировъ

Когато Лина чу за пръвъ пжтъ въ казиното чудната серенада, из-пълнена отъ талантливия виолинистъ, тя обезумя отъ любовъ.

На неговото мургаво лице блѣс-тѣха две черни меланхолични очи ту потъващи въ екстазъ, ту горящи отъ силна страсть. А надъ тѣхъ извая-ното му широко чело бѣ обкичено съ тъмни кждрици.

Коя жена би устояла, или би се съпротивила противъ такава все-властна съблазнь?

Лина, която бѣ наранила съ сво-ята хубостъ хиляди сърца, не можа да устои, тя бе въ пленъ пленъ на виртуоза. Всѣка вечеръ въ продъл-жение на цѣла седмица тя редовно посещаваше казиното. Следъ всѣко изпълнено отъ оркестра парче, тя винаги първа почваше да аплодира.

Виолинистътъ дълбоко се покла-няше и не снемаше погледъ отъ очарователната красавица. Оставаше ли той лжка, Лина веднага отпадна и чувствуваше какъ намалява съ плаха бързина гордата ѝ силна страсть, въ която преди малко тя плуваше.

Понякога тя го поканваше на сво-ята маса, като го молеше следъ малко пакъ да изпълни серенадата. Тогава той съ голѣма смѣлость не-

На село.

(Идиллика)

Казватъ, че въ село било хуба-во. Преди не вярвахъ, но сега ми харесва. Тамъ понявга е толкова ве-село.

Гостуващъ въ нѣкой селянинъ, който ходи съ панталони. Ти си мно-го близъкъ съ него, той ти говори на „Ти“, „Ви“, „твоя милостъ“, „не-гова милостъ“ и пр. . . .

Случа се по нѣкога да се запо-знаешъ съ дъщерята на попа, или даскала. Тя гори отъ желание да бжде винаги съ тебе — човѣка отъ града. Кани те на вечеря и ти под-насятъ кисело млѣко, подквасено въ емайлиранъ нощенъ тоалетъ.

Всичко това е толкова весело. . . . Азъ имамъ другаръ отъ село. Другаръ отъ първи трудовъ наборъ, служихме наедно съ него. Спохож-дахъ го честичко. Преди нѣколко дни решихъ да го посетя.

Близко по обядъ сти нахъ. Заварихъ всички около трапеза-та. Азъ се чувствувахъ достатъчно близъкъ, за да не ме канятъ и се натъкнахъ на редъ съ тѣхъ. Къмъ края на обѣда въ стаята влезе мла-до момиче отъ града. Запознахме се. Тя била сродница на моя при-ятелъ, по настоящемъ студентка въ рисуналното училище съ 4 семестра, дошла да да прекара нѣколко дни на село.

Следъ обѣдъ госпожицата ме по-кани въ другата стая, гдето пихме кафе.

Подаде ми албумъ съ скици, ри-сувани тукъ въ село.

— Вие рисувате ли?

— Не. Въ отдѣленията рисувахъ, но сега не.

— Ахъ бедния. Азъ бихъ под-несла живота си за изкуството. Още отъ малка рисувахъ. Когато бѣхъ въ прогимназията, баща ми искаше да ме даде въ стопанското училище, но азъ се противихъ много.

Тя сега сѣ е отдала на декора-тивна живопись. Сплаква ми се, че била слаба по анатомия. Отначало поискала да вземе скулптура, но не познавала анатомията.

— Сега изучавамъ анатомията. Какъ искрено съжелявамъ, че у насъ изкуството запада. Знаете ли какво се излага сега въ изложбитѣ? Безъ всѣко понятие отъ анатомия. И това било еспренио. . . . експресъ. . . .

— Експресионизмъ, я поправихъ азъ.

— Да, еспре. . . експресизмъ.

Показа ми нейна картина, която току ще завършила: Стадо овце и

забелѣзано спущаше въ полата ѝ малко писъмце.

Идваха моменти, когато тя се презираше и се отвръщаваше отъ своитѣ чувства.

— Азъ съмъ единъ земянъ чер-вей блюбенъ въ звездата. . . . пи-шеше той и молеше Лина да при-еме едно свиждане. Дори той имаше голѣмата дързостъ да ѝ предложи щото срещата да стане въ неговата квартира, като опредѣляше деня и часа.

Лина не възропта противъ това. Въ уречения денъ и часъ тя звъне-ше на вратата на виолиниста.

— О, моя скжпа, най скжпа отъ всичко на земята, шушнеше той. . . . Ахъ, колко съмъ щастливъ! . . . Азъ плувамъ. . . .

Но тя го прекъсваше, като сла-гаше ржка предъ устата му, готови да изрекатъ безброй нежности. Сед-нала на дивана, тя съ нисхождение гледаше виртуоза колиничалъ прецъ нея и се чудеше защо е дошла. Ни-какъвъ трепетъ не ползваше по младото ѝ тѣло, никакво желание не я смущаваше и тогава, когато той слагаше топлигъ си устни по мекитѣ ѝ бѣли ржце.

Въ мигъ Лина се опомни и отда-лени отъ него.

— Преди да ти дамъ милувкигъ си, азъ искамъ да послушамъ чуд-ната серенада, казваше тя.

Виолинистътъ, малко сконфузено, поласканъ бжрже взе цигулката и съ

нѣколко малки агнца.

— Но защо сте сложили рога на агнцата?

Тя вънъ само наблюдавала, а въ стаята рисувала. Допуща да е сгрѣ-шило, но ще махне рога.

Привечеръ ме помоли да придру-жимъ леля ѝ до двора при овцетѣ. Имали нѣколко агнета и трѣбвало да издоятъ майкитѣ имъ.

— Лельо, позволи ми ѝ азъ да издоя една овца!

Лелята съгласи.

— Внимавай само. Избирай тѣзи, които иматъ по-вече млѣко, каза лелята.

Нѣколко време тя наблюдава ле-ля си какъ напипва овцетѣ и, раз-брала какъ трѣбва да се избиратъ млѣчнитѣ, затича се срѣдъ стадото и почна да подражава на лелята.

Избрала най-после овца съ мно-го млѣко, тя се запжти къмъ ведро-то и седна до него, обаче овцата се разрита и обърна ведрото. Тя бѣше довела най-голѣмата овца — единъ рогатъ овенъ.

Впрочемъ, тя не познаваше ана-томията.

Какъ е весело на село!

Провадия.

Солъ.

Гостъ.

Въ улица „Симеонова“ № 31 на кюшето въ едноетажна кжща жи-вѣе вдовицата Минова. Мжжътъ и се помина преди година. На малка-та вратичка се почука. Тя излезе въ черна роба съ разрошени коси и небрежно хвърли погледъ. Предъ нея стоеше 24—25 годишенъ госпо-динъ, елегантно облеченъ съ вър-тящо въ ржка бастунче. На устата му прикрепено стоеше кехлибарено цигаре.

— Азъ мога да пренощувамъ, нали? — Имали сте свободна стая така ми казаха ще ви заплатя.

— Да, да. Влезте! — Любезно го покани тя. Той влезе въ стаята. Сложи куфарчето и доближи до печката да се постопли. Подиръ малко дойде при него вдовицата. Въ разстояние на единъ часъ тѣ стенаха толкова интимни, че вечерътъ деспаха наедно на мекия креватъ. Вдовицата онемяла отъ радостъ не можа да приговори. Тя се притисна още по-страстно въ неговитѣ пре-пръдки. Тя помисли че за нея ще се жени.

На сутринтъ плахо навлязоха разноцветни слънчеви лжчи презъ заземежени прозорче. Пжтника се пробуди и бавно се изправи. Вдови-цата продължаваше своятъ упоите-

цѣлата си душа изпълни нейното желание.

— Колко е приятно, колко е кра-сиво, шепнеше тя и съ замреженъ погледъ отъ наслада изпадна въ екстазъ. . . . Ахъ, милий, приятелю мой, продължавай . . . обичамъ те. . . . още . . . още . . .

Последнитѣ пицикати на серена-дата се разлѣха като дъждъ отъ перли и диаманти. . . .

Той стана по дързъкъ. Но Лина бѣше успокоена. И този пжтъ тя от-бѣгна отъ ржцетѣ му.

— Милий, скжпий, моля те свири ми пакъ сжщата серенада!

Това бѣ студентъ душъ за него. Той изпадна въ странното положение на дете, предъ очитѣ на което се затваря бомбониера, но не посмъ да да ѝ откаже. Отначало безъ жаръ, но после вдъхновено цигулката из-даваше чудни звуци. Лина наново се увлече и безъ да дочака края, тя повика виртуоза, ала той имаше ге-роизма да продължи до края. Той свърши, но тя веднага пакъ се опо-мни. Лучи се пакъ сжщото. Вир-туоза изказа своето недоволство. Най-после тя му призна.

— Уви, мили ми, кълна се азъ те желая, но само, когато ти сви-ришъ възшебната серенада.

— Но разбери, азъ немога едно-временно да държа и лжка, и да. . . да те милвамъ. . . .

— Да, повѣрвай ми. . . . ето азъ трѣбва да си отида.

ПРОВИНЦИЯ.

Пуйкитѣ въ Провадия.

Моля оповѣстете въ в-ка ви, че Провадия е градъ на пуйкитѣ.

Пристигамъ преди заговезни въ хотелчето „Генерация“ и слизамъ въ гостилницата да се храня.

Чета листа за ядене.

1. Чорба дреболии пуйка.
2. Супа — пуйка
3. Пуйка — расолъ
4. Пуйка — лукъ яхния
5. Пуйка съ бамия
6. Пуйка печена съ зеле
7. Пуйка съ картофи
8. Пуйка съ оризъ
9. Пуйка задушена
10. Пуйка съ домати
11. Пуйка съ спанакъ

Въ сжщото време, чувамъ вънъ пуйки писукатъ, поглеждамъ пуйци се надуватъ и перятъ.

Клиентитѣ поржчватъ: момче, „пуй-ка печена“, пуйка супа, пуйка, пуй-ка, пуйка. . . .

Келнерътъ и той вика: пуйка, пуй-ка, пуйка. . . .

Ей богу, азъ си помислихъ, че всички сж станали пуйки. . . . Ста-нахъ и си излезохъ, защото мѣстото ми не е между пуйки. . . .

(Миналъ, заминалъ пжтникъ, не пуйка.)

Велики Шуменцо.

Помени Господи раби твои живи и умрели.

Балжмата Станчо, Бричката То-доръ, Бахлата Василь, Буската Ан-донъ, Въшката Колю, Гагата Боню, Далака Димитъръ, Женката Митку, Инкяръ Рада, Кукукъ Еалю, Кълка-та Вичу, Кучката Иванъ, Кокоската Недю, Котето Христо, Кополо Танасъ, Кашкавалъ бюзюклията Недю, Лап-нимуха Пенчу, Лахната Петъръ, Мс-круто Атанасъ, Махле Гювеси Рачо, Мушмулата Станчо, Минджиковчето Жечко, Пичу Стефанъ, Попарата Га-ни, Сухата Гича, Сладъкъ Станчо,

Съобщава Дѣде Иванъ.

ленъ сжнь. Пжтникътъ отвори вра-тата, взема куфарчето и съ леки стжпки се отдалечи отъ кжщата на вдовицата. Той хвана пжтя за гара-та следъ половинъ часъ бѣ на нея, а вечерътъ съ влака пристигна въ съседния градъ.

Подиръ два дни вдовицата полу-чи покана да присжтствува на сват-бата му.

Параджико — Разградъ

— За бога. . . . за винаги ли? О, не, това не бива, съ жаръ извика той. . . .

— Обаче така трѣба да се свър-ши, щомъ като азъ оставамъ без-различна. . . . Азъ искамъ да почув-ствувамъ. . . .

— Добре, това ще бжде, но о-бщай ми, че ще дойдешъ въ вторникъ, каза живо той.

Тя, макаръ да не вѣрваше и въ успѣха на втората среща, реши пакъ да опита.

Тѣ пакъ сж сами въ стаята.

Изсвири виолиниста обичната се-ренада, но току що привършилъ, за мигъ изчезна въ съседната стая и бжрже се върна и седна на дивана при нея, а магическитѣ звуци про-дължаваха да се слѣятъ

— О много си събъркалъ, драгий, каза разярено Лина. И ти вѣрвашъ че азъ ще се унеса въ любовна наслада, когато приятеля ти отга-тъкъ свири, много се лжешъ.

— Не миличка, не прекрасна моя, успокой се, това е грамофонъ. Азъ възпроизведохъ възшебната серена-да на грамофонна плоча. Чувай, кой може другъ да свири съ такава душа и чувство, ако не азъ? Вече о-пияненieto дѣйствуваше. Лина по-бѣдена се унесе и самозабрави въ объятия на своя любимъ виолинистъ. Но тя не знаеше дали възшебство-то на музиката, или крещящата бурна страсть предизвикаха безбройнитѣ ѝ страстни въздишки. . . .

Чучелина Усева.

Изъ гагаузландия.

Гагаузладски командиръ

(спомени на редникъ.)

Както знаете, между гагаузландците имаше и офицери — способни и велики — полководци и командири.

Единъ отъ тия велики бивши офицери гагаузландци ето какъ се разправяше съ своите войници, тоже гагаузландци изъ селата на великата гагаузландска република — с. Кестричъ, Джаферли, Гяуръ Сючукъ и пр.

Идва новобранецъ гагаузландецъ при рътния к-ръ, тоже гагаузландецъ. Въ влизането си офицера го посреща любезно и засмянъ го пита:

— Ти утъ кааде си, бе мунче?

Новобранецъ отговаря: Отъ Гяуръ Сючукъ Гуспунъ Каптанъ.

— А бе ти, мунче Балгарин ли си, бе?

— Тай верно йстаръ Балгаринъ Господъ Каптанъ.

— Е бе мунче — Кажы бе йзнашъ Балгарски?

— Тай верно низнашъ Господъ Каптанъ.

Забравенъ гагаузландецъ.

Г-нъ редакторе, въ брой 15 на М. бичъ съобщавате единъ поменикъ отъ велики гагаузландци, въ който сте пропуснали да споменете извъстия Котата, който едно време издебвалъ нѣкого като си брой паритъ (тогава хората броели не банкноти, а злато — лири и наполеони) грабвалъ една шепа и налпвалъ колкото свари.

Ограбения прибѣгвалъ къмъ полицията. Най-ефикасното средство за получаване обратно наполеонитъ е било: английската солъ (инглизъ тузу) и следъ нѣколко часа златнитъ монети измити и изчистени си ги получавалъ ограбения отъ полицията.

Такива велики подвизи е вършелъ Котата, защото се надявалъ на стомаха и червата си.

П. **Репортъ на селски пазачъ**

Селски пазачъ на мамули залавя безструпански добитъкъ въ мамулитъ и ги откарва въ селския капанъ, като донася на кмета за извършеното нарушение.

До Го кмете

Хванати гуведя въ мисиря: дядо попъ, даскало Пройчу, писара Дойчу, мандата Танасъ, чакала Пейчу, Иванъ шопя, Гейгъръ стамболиева синъ, които гуведя сж запряни въ селския капанъ, за куето да се каже на ступанкитъ имъ да дойдатъ и да си ги взематъ.

Селски пазачъ на мамулитъ Коста Предюевъ.

Съобщава Талса — басаръ.

Кореспонденция

на М. Бичъ.

И. Суроджонъ — Шуменъ. Молимъ търпение. Ще получите подробни разяснения, съ пояснения, допълнения и опредѣления.

Чучелина Усева — Тукъ „Серенада“ посветена Кирову печатаме, благодаримъ за вниманието.

Другитъ очакваме. По-кратко, молимъ! Тѣйжнж... Много здраве, ако може!

Бони П. — Тукъ. Пратеникъ карикатури на видни варненци ще помѣстимъ. Гратете и други и се явете въ редакцията. Ще ви ангажираме специално за придворна карикатурна служба на М. Бичъ.

Християнъ — Разградъ. Късно се получи, ще се прегледа и „ако не влезе въ тенекето“, то се знае къде ще влезе нали? — Никакъвъ кошъ — направо въ печката за изнумия на топливото.

Наблюдателъ — Тукъ. „Изпращамъ Ви тукъ нѣкои отъ бждѣщитъ ми трудове и то специално за М. Бичъ:

„Тамъ рибари цѣла нощъ Рибя сж ловяли

За да мога да занесатъ Нѣщо на своите сироти...

Брей че жално! Пратете го веднага въ „Църковенъ вѣстникъ.“

Белъ Ами — Разградъ. Уви! Снега си отиде. Друга зима ще чакаме. Другитъ сж добри — благодаримъ ви съ много похвали и пожелания за успехи въ всички области...

Маджаревъ — Пейнирджики. Та значи вие ходихте при св. Петра, а Е. добре дошли. Ключоветъ ще потърсите въ попъ Димитрий Жилищний,

Магеланъ — Тукъ. Вашата география е много старо издание. Отнесете се до м-вото на просвѣтата, то може би ще я улобви.

? — Тукъ. Беседитъ на теми отъ десетѣте заповеди е хубава идея, равийте ги молимъ, защото това общество има нужда отъ душеспасение. Нинѣтъ присно векови вековъ Аминъ!...

Анонименъ — Шуменъ. Дъновисти — мжжъ съ 40 жени, ужасъ! Ние една не можемъ да... гледаме, а той 40... Ами че подпишете се, защото се страхувате като куче на мостъ?

Оля.

Съ елегантнитъ.

— Колко е късно, и не си станалъ, ми казваше, че си ставалъ съ кокошките.

— Не си ме разбралъ, приятелю, азъ ставамъ, но засдно съ луксознитъ кокошки.

— Обича ли те твоя?

— Дали ме обича? ей сега ще видишъ, като ти покажа фактуритъ за тоалетитъ ми.

Кое е най-мжчното да извърши мжжа.

(отговори на гатанката)

Въ настоящия брой даваме нѣколко отговори, по-духовититъ отъ многобройнитъ получени такива въ редакцията, и приключваме, защото гатанката е разрешена отъ г-ца **Сераатлекъ**, чийто отговоръ печатаме последенъ.

Г-нъ редакторе.

Следъ като си блѣскахъ главата и въ четиритѣхъ стени на стаята си, следъ като не спяхъ три нощи и постихъ четири дни, като свети Иванъ Кукузеля, азъ дойдохъ до заключение: „Най-мжчното, което може да извърши мжжа“ е: да се откаже да чете и следи вест. „Морски Бичъ“.

Ако това е верно, азъ не остава друго, нищо освенъ да извикамъ: — Еврика!!!

Ако не е вѣрно — здраве!

Е. Джумая, 10.III.1914.

Квакушкинъ.

Г-нъ Редакторе,

Става 10 дни се мжча съ вашата гатанка.

Е че кое ли не е мжчно за мжжа? Но най-мжчното, което не може да извърши?

О, Боже мой, и тѣй го въртѣхъ и инакъ го въртѣхъ, а бе то мжчни работи много, ама най-мжчното е да извърне мжжа погледъ отъ краси лица, па билъ той младъ, старъ, жененъ, ергенъ, бгата беденъ па билъ попъ, ако щете,

Очаквамъ подаръка за 1000 лв. Красавецъ отъ ул. Царъ Борисъ.

Ръшенцето.

Господинъ Редкторе,

Странно, че до сега ни единъ не мжжа да даде правилно разрешение на зададения въпросъ, а трѣбаше азъ, една млада жена да спечеля премията отъ 1000 лева.

Вие сами ще видите и ще се уверите въ истината на сполучливия ми отговоръ.

— Кое е най-мжчното нѣщо, което мжжътъ не може да изпълни? Никой мжжъ не може да се яви предъ другъ някой жененъ мжжъ и да му се признае че е влюбенъ въ жена му, и че безъ друго ще му я отнеме. Ако и на шега, това ще е най-мжчната работа, защото знайте... награда ще получи — киосия.

Сераатлекъ.

Р. Р. За псевденима ми можете да се допитате до нѣкой маджаръ. Чоколомъ-Чоколомъ 9 III 1924 г.

Б. Р. Занитахме маджари и тѣ ни казаха. Разбрахме значението и на „Чоколомъ-Чоколомъ“, само че по

остане въ нужда и тогава много по лесно бихъ я придобилъ.

И прати веднага да повикатъ Али Рерибъ Дограмаджи.

— Слушай, — обърна се Абасъ къмъ дограмаджията, — отъ тебе искамъ тази нощъ, догде зората пукне, да ми надѣлашъ четиридесетъ човѣли талашъ. Не сторишъ ли това, съ главата си ще отговаряшъ.

И прати Абасъ стражници, та заградиха домътъ на Али Рерибъ да го пазятъ презъ нощта.

Отчая се Али Рерибъ и се намѣри въ чудо: какъ може въ една нощъ четиридесетъ чувала талашъ да надѣла!

— Дойде и моя край — промълви той, презъ сълзи на своята хубавица.

Но жена му вѣрна и разумна започна да го утешава:

— Не мисли милий мой, на праведния съдбата помага. Милостивия Аллахъ ще се смили надъ насъ. Ти имашъ срокъ до утре до зори. А „Гюнъ доумаданъ нейлеръ доуаръ“

И обсипа го съ ласки и милувки, обгърна го въ своитѣ обятия и

КИНО РАНКОВЪ

НА СКОРО

Любовъ презъ

Карнавала

една въ хубавитѣ любовно троготелни драми, въ която играе кинозвездата

ХЕЛЛА МОЯ

Очаквайте сжчо

Смъртта на орлитъ

рисуваща епохата на великия Наполеонъ.

Господарка и слугиня

— Безсрамница, не отричай, ти и днеска си приела нѣкого въ леглото си...

— Нека Г-жата ме извини, че не ми бѣ възможно да го приема въ нейното.

Американецъ обещава на дъщеря си единъ сюрпризъ, ако тя се научи да готви. Дъщерята се е предала на готвачеството и скоро го научила. Тогази бащата, веренъ обещанието си, исплди готвачката.

Между млѣкари

— Ти отъ София ли идешъ?

— Да. Остави се, напускамъ София!

— Защо? млѣко ли нѣма, а?

Вие въ Варна сте рахатъ. И млѣко има, и вода неизчерпаемо море.

Никой си, попиталъ единъ мждрецъ, каква съпруга да вземе. Незнае, отговорилъ той. Ако вземешъ красива, ще те измами; ако грозна, ще я намразишъ; ако богата ще те завладѣе; ако бедна: ще те унищожи! Избери, прочее и вземи!

почерка добри приятели ни заявиха, че тези хубави любезности сж били отправени и до други г-да, единъ видъ като окръжно. При все това, макаръ това и да е само предположение, ние пакъ благодаримъ и отвършваме съ сжщитѣ любезности. Очакваме адреса Ви.

Редакционния комитетъ единодушно реши, че най-правилното решение на гатанката е дадено отъ Сераатлекъ, на която ще се даде премията отъ 1,000 лв.

Гюнъ доумаданъ нейлеръ доуаръ

(преди да се роди слънцето, какво ли не се ражда)

Ималъ си Али Рерибъ дограмаджи жена хубавица. Жена съ своята прелестъ и красота по цѣлия дъволетъ прочута. Живѣяли си тѣ скромно, тихо, мирно — и колкото да е невероятно — щастливо и разумно.

Въ сжщия мемлекетъ, падишахъ и дъволетъ билъ прочутя по своята сласть Янгъозлю Абдулъ Абасъ.

Когато достигнала вѣстията до Абдулъ Абасъ за неизказаната красота на Мерджанъ ханъмъ — тѣй се назовавала жената на Али Рерибъ той вѣстъ пратилъ Мерджанъ ханъмъ на мусафирликъ да му иде.

Мерджанъ ханъмъ, колкото е била хубавица и красива, толкова е била и вѣрна съпруга на своя Али Рерибъ. И вѣстъ тя му отвръща:

— Падишахъмъ живѣ да си. Да дойде въ твоитѣ палати една скромна дограмаджийска жена — това би осквернило твоя свѣтъ домъ. А отъ друга страна, мждрий повелите-

лю. пратеникъ на Аллахъ, защо излагашъ на испытание една слаба жена? Защо искашъ да ме изпиташъ дали изпълнявамъ повеленията на свѣтия коронъ, който повелява жената чуждъ мжжъ да не погледне, яшмака си да не вдигне? Падишахъмъ живѣ да си, азъ ще изпълня повеленията на свѣтия законъ.

Тоя отговоръ ужасно ядосалъ Янгъозлю Абдулъ Абасъ. Какъ смее жена да откаже на прищевитъ, неговитѣ прищевки, на него, отъ когото трепери всичко живо земно?

Но, не намиралъ и начинъ по който да посегне върху нея, тѣй като въ отказа си тя се е позовала на свѣтия коронъ и ако той го наруши, правовѣрнитъ биха се възбунили.

И ядосанъ ходи Янгъозлю Абдулъ Абасъ цели три денонощия. Нито яде, нито пи презъ това време. Пилафитъ и шербетитъ стояха непопѣтнати по софритъ. Замлъкнаха и тжпанитъ, зурлитъ, дааретата, чепаритъ. Целия дворецъ онемя предъ неговия гневъ. Най-последъ лицето на Абасса просветна:

— Ако премахна мжжа й, тя ще

Казино ЛОНДОНЪ на 15 мартъ сжбота вечеръ Прощалехъ бенефисъ

На виолиниста г. Коста Кировъ концертна програма при участия на артиста г. Сперански и пианиста г. Н. Найденовъ и танци.

Маситъ въ казиното за следъ II часа вечерята се ангажиратъ предварително, понеже сж ограничено количество.

Артиста Мумджиевъ

(на сцената пѣй и плаче, въ компания мълчи и се черви)

кога взема най-високата тенорова нота, до диезъ“

Въ ролята на Герхардъ Бекъ, несполучилъ изобретателъ въ пиесата „Глупакътъ“

Какъ изглежда Мумджиевъ кога се
се смѣе презъ глава

Азъ обожавамъ моето куче, защото усвои до свършенство навиците ми.
— Виждамъ, виждамъ.

Вечерна молитва презъ велики пости.

Една благодарност къмъ санитарнитѣ власти.

Населението отъ квартала около халитъ, улици тѣ Шипченска и Арда, изказва своята дълбока благодарностъ къмъ санитарнитѣ власти въ гр. Варна за дѣто можахъ въ едно кратко време, отъ десетина дни да вдигнатъ трупа на умрѣлото куче вследствие рана, нанесена му отъ жестоко касапски ножъ.

Молимъ, г-нъ редакторе, разгласете тази ни благодарностъ за тежките грижи на тѣзи власти.

За населението безъ разлика на народностъ. Вѣра и полъ.

Бачо Финко.

Джентлеменъ.

Едного осъдили на смъртъ чрезъ изгаряне.

Вече поставенъ на костера, огъня задимява, а осъдения се обръща къмъ дошлите отъ любопитство дами:

— Г-жи, не ви ли пречи пушека?

Завидѣль

Върви по улицата млада и хубава дама носеща въ прегръдки кученце. Застига я единъ господинъ и казва:

— О, колко много завиждамъ на това щастливо кученце! Какъ бихъ желалъ да бжда на негово мѣсто!...

— Не му завиждайте, защото го водятъ на ветеринарния лекаръ за обрязване.

Смегчение на жилищната криза.

— Да бихъ могълъ да живѣя, прекрасна моя Вѣрке, цѣлъ животъ при нозетѣ ти. . . .

— О, това ще помогне сигурно за смегчение на жилищната криза.

Любовна клетва.

— Мила, безъ друго изгаряй писмата ми, щомъ ги получишъ. . .

— Бжди увѣренъ, обожаеми, . . (на страна) Ще ги изгоря преди да ги чета. . . .

Остра дума.

— Кажы ми една остра дума!

— Бръснарь,

Крадлата на парфюмъ.

Женеша се моя добъръ приятель, следъ като бѣ прекаралъ 35 пълни ергенски години. Той, който само преди 3 дни до годеежа си въ ергенския клубъ ни разправяше съ патостъ, че женитбата е състояние на болникъ, който пази диета и че ожениения мжжъ е товарно животно, бѣ тѣй дълбоко загазилъ, та връщане за него нѣмаше.

Като по магически начинъ неговата цинцарска ржка стана галантна, даже и прахосна.

Маса подаръци той накупи за булчето си, но между многото и едно хубаво стѣклце съ редкъ и скъпъ парижки парфюмъ.

Ето дойде деньтъ на свадбата. Невѣстата бѣше наредила въ приемната всички подаръци, а така скъщо и парфюма.

Гоститѣ почнаха да прииждатъ. Свѣтъ много и отбранъ — елита на града: консули, търговски семейства, адвокатски, лѣкарски и пр.

Почна венчалния обрядъ, сложиха коронитѣ на главитѣ на младоженцитѣ и свещеника почна своето „венчаются раби божи“, когато плавина обля лицето на младоженеца, погледътъ му биде прикованъ къмъ една дама въ черно, която не снемаше очи отъ скъпия парфюмъ, стоящъ близо до нея.

Високопоставената госпожа — жена на единъ заможенъ търговецъ, тихо се наведе, взе парфюма, мушна го въ маншона си и се изправи, като че ли нищо не е било.

Младоженеца получаваше вече поздравления и бѣше забравилъ да слѣди дамата въ черно. Слѣдъ като тая послѣдната съ дъщеря си поднесе поздравитѣ, тѣ се сбогуваха и си тръгнаха. По пжтя дамата въ черно, извади стѣклото съ парфюма, полюбува му се и, оглеждайки се плахо, плахо, го скри.

Веднага написахъ двѣ писма, едното до крадлата, въ което и съобщавахъ, че съмъ я видѣлъ, а другото до моя отличенъ приятель.

Точно на годишнината отъ свадбата на приятеля ми се рѣшихъ да му поднеса поздравитѣ си. Заварихъ го дома веселъ и щастливъ.

Първитѣ въпроси, които бѣха за обикновенитѣ дребни интриги въ града и закачки да последвамъ тѣхния примѣръ. Неволно презъ ума ми мина случката отъ миналата година. Очитѣ ми спрѣха върху изпразнената парфюмена кутийка и като че ли въ мигъ той прочете мисълта ми и съ въздишка каза: „Приятели мой, когато се женишъ не кани хей-лайфа, защото той е крадливъ.“

Пожаръ.

Ужасенъ пожаръ е обхваналъ една къща. Всички бѣгатъ насамъ нататъкъ, викатъ, махатъ ржце. Само двама господа наблюдаватъ спокойно величествената гледка и се разговарятъ.

— А защо не се хвърлишъ въ вихъра на пламъцитѣ и спасишъ отъ явна гибелъ госпожицата? Не се намери нито единъ кавалеръ да помогне, а ако госпожицата е въ друго положение 99 Донъ Жуановци ще я наобиколятъ. . . . Вижъ баща ѝ какъ чупи ржце и моли съ погледъ за помощъ. . . . Хайде да те видимъ де!

— Че ще изгоря, не ме е страхъ, но увѣренъ съмъ, следъ като я спася, госпожицата непременно ще ми предложи ржката си, а това ме плаши по-вече отъ смъртъта. . . .

Шики

Чужди езици.

Баща псува на турски предъ детето си.

Майката: Моля ти се, не псувай предъ детето.

Бащата. Напротивъ, нека се учи отъ малко на чужди езици.

Първата ластовичка въ Варна.

— Пролетъта дойде.

— Отде познавашъ? Нѣма още ни щъркели, ни ластовички.

— Не видя ли художника — фотографъ Виоланте пристигна.

— Той е първата ластовичка въ Варна.

— Не те разбирамъ.

— Миналата пролетъ той дойде, сви си гнездо, не измѣти и отлетя. Ето го пакъ прелѣтялъ съ страни далечни. Това лѣто ще се мжчи да излупи.

* *

—Мамичко, ела, по-скоро! ела!.. ела!..

—Какво има, че си се развикалъ такъвъ?

—Кака Катинка нали не е свѣтица, ма?

—? ! ? !

—Ами защо тогава единъ офицеръ ѝ прави поклони до земята, кръсти се, шепне молитви и я цѣлува набжжно?

Шики.

— Е, твоя мжжъ хареса ли ти шапката?

— Той не знае още цената ѝ. . .

Млѣкарница „Надежда“ на Н. Г. Пуйчевъ

(ул. „Преславска“ срещу Вергиевъ)

сутринъ пресно млеко и единствената въ Варна баница сервира по цѣль день пресно мѣтко.

Чай, кафе, млечни Цариградски сладка, закуски яйца, масло, козонаци и кифли.

По качество и чистота конкурира всички въ Варна. Посетете за да се увѣрите.

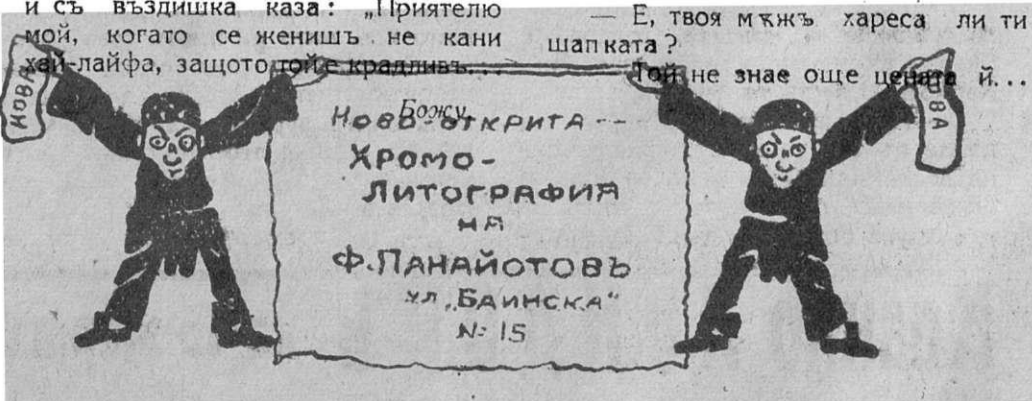
Кафе ресторантъ „Добруджа“

Ново ремонтиранъ широкъ салонъ, обстановка комфортна при цени
Обще достъпни

Обѣди, вечери и закуски на скара
първоразрядни.

Напитии натурални, продукти здрави и прѣсни. Прислуга бърза. Сервирантъ се банкети, гощавни и др. при най износни условия.

Сеири струенъ оркестръ.

Печагница „Братство“ — Варна.